

Betreft: De Tijd Columns E. Geurts – Open Brief n.a.v. column 15-12-2018

Door: Praktijk Mhooj - Annalies Otten Hagen

Ha Elke,

Je verwoordt het haarscherp. De loyaliteit van een kind naar haar vader. Ook mooi hoe je aanstuurt op het openlijk erkennen van verdriet en verdrietig mogen zijn.

Je biedt zo ruimte en helpt een kind opmerkzaam te zijn op wat is en sterker nog, het te doen met wat is.

Openlijk gedeelde menselijkheid. Maar mag ik je, met alle respect, vanuit de lezerspositie observerend, ook wijzen op de mogelijke schaduwzijde van je benadering?

Je bent er naar jezelf toe en de lezer expliciet over: je moeite, noem het afkeer, van het gegeven dat een kind haar vader als held ziet, tegenhanger van de niet-held, in dit geval jij als moeder.

De kans is groot dat je dochter van deze gevoelde afkeer het nodige meekrijgt. Dit wordt impliciet maar ook helder merkbaar in je reactie op haar wens per direct te vertrekken. Ze mag, maar desnoods door de regen en met de kans op een dichte deur. Je stemt toe en toch ook niet.

Graag leg ik je vrijblijvend een alternatief voor. De gave van opmerkzaamheid is je niet vreemd. Deze zou je echter ook kunnen inzetten in relatie tot je eigen reactie op je dochter.

Je erkent haar wens maar staat dan ook echt open voor wat zij anders wil dan jij graag ziet.

Erkenning is 'toelaten iets er te laten zijn', inclusief afkeer. 'Open staan' trekt de afkeer daarmee ook voorbij en voelt de pijn van zowel de ander als zichzelf. Alles mag openlijk en in mildheid erkend worden.

Zoiets vraagt trouwens best liefde (LEV). Maar voegt waarschijnlijk ook iets toe aan de beleving vanuit het individuele perspectief. Hoe ziet zoiets er uit in de praktijk?

Gewoon, door te mogen zwijgen samen. Of door haar te vragen of ze het niet koud zal krijgen, zo door de regen. Of door haar slechts openlijk te erkennen in de shit waar zij inderdaad mee wordt geconfronteerd. Of van alles wat. Open kunnen staan komt neer op zoiets als 'laten komen wat komt, laten gaan wat gaat'. 'Zoiets' is makkelijk gezegd dan gedaan, ook dat mag erkend worden.

Vroeger of later ben je dan zelf ook een held. Als moeder. Niet om wat je deed of niet deed. Maar omdat je kind zich niet hoeft te rechtvaardigen om wat ze voelt en wil. Dit kind komt vroeger of later ook met plezier naar elk nieuw thuis, los van haar wens op korte termijn.

Aan haar wel of niet komen wordt hooguit iets toegevoegd; dit kind komt vanwege het beiden openlijk lief en niet lief kunnen hebben, onvoorwaardelijk, held of niet-held, innerlijk vrij hoe ze hiermee om kan en wil gaan. En dat, dankzij jouw houding die, zo goed en zo kwaad als het ging, de intentie had om haar oordeelsvrij te erkennen in wat ze wel en niet wilde.

Shapoo als je hier iets mee wilt!

Goede moed! Vriendelijke groet, Annalies